

De geheime boomhut

Paul van Loon

Daniël en Suzina hebben een geheime boomhut: de Leeuwenkuil. Hij ligt midden in de dierentuin waarvan hun vader directeur is. Vanuit de Leeuwenkuil houden ze alles in de gaten. Het is hun eigen rovershol, hun piratennest met vogelskeletten, oude foto's, kussens, colablikjes, een opgezette uil en een echte krokodillenschedel. Hier tekent Daniël zijn stripverhalen.

Daniël hijst zich op een dikke tak en kruipt naar de deur met het schuifslot. Plotseling krijgt hij een vreemd gevoel. Het deurtje staat op een kier. Hoe kan dat? Opeens ritselen bladeren. Zit er nog iemand in de boom?

‘Suzina?’ Geen antwoord. Nee, natuurlijk niet, denkt Daniël. Zijn zus moet nog uit school komen. Voorzichtig trekt hij het deurtje verder open en kijkt naar binnen. Naar links, naar rechts. Zijn mond zakt open. Wat is hier gebeurd? De kast, de tafel en de vloer zijn besmeurd met rode vlekken. Zelfs de krokodillenschedel zit onder.

Daniël rent naar huis. Hij stoot de achterdeur open, stormt naar binnen en rent naar de woonkamer.

‘Suzina! De Leeuwenkuil! Je hebt er een puinzooi van gemaakt. En je hebt de hele boomhut onder gebloed! Waarom?’ Daniël staat te trillen van woede.

‘Wat bedoel je, Daan?’ vraagt Suzina. ‘Ik ben vandaag niet eens in de Leeuwenkuil geweest. Ik kom regelrecht uit school.’

Daniël krabt op zijn hoofd. ‘Maar als jij het niet was in de Leeuwenkuil... Wie was het dan? Wie heeft dat bloedbad aangericht?’

Ze kijken elkaar aan. Iemand anders is in de Leeuwenkuil geweest! Dat is nog nooit gebeurd. Maar nu dus wel.

‘Een bloedbad? Interessant,’ zegt Suzina. ‘Dat moet ik zien!’

‘Hier, nou zie je het zelf,’ zegt Daniël.

‘Wow, wat een smeerboel!’ Ongelovig kijkt Suzina om zich heen. Aandachtig kijkt ze naar de spetters op de vloer en op de wanden. Ze steekt haar hand uit en strijkt met haar vinger door een bloedrode plek op de tafel. Even bestudeert zij haar rode vinger met een serieus gezicht.

Er komen rimpels op haar voorhoofd. Ze tuit haar lippen en knikt zachtjes. Dan stopt ze de vinger in haar mond. Daniël ziet het te laat. ‘Gek, wat doe je?’ roept hij. ‘Dat is bloed. Daar kan je ziek van worden!’

‘Aardbeien, denk ik,’ zegt Suzina.

‘Wat? Aardbeien bloeden niet, dombo.’ Daniël kijkt haar verward aan.

‘Geen bloed. Jam. Onze boomhut zit onder de jam.’

‘Jam? Echt waar?’

Suzina knikt. ‘Ja, proef maar.’

‘Maar wie... Wat betekent dit?’

Suzina veegt haar vinger af aan haar spijkerbroek.

‘Het betekent dat er ingebroken is in de Leeuwenkuil door een, eh, jamsmeerder. Dus wij moeten de dader zien te vinden.’

‘Wie kan dat zijn? Wie weet dat onze boomhut in deze boom is?’ vraagt Daniël.

Suzina haalt haar schouders op. ‘Niemand, eigenlijk. De boomhut is haast onzichtbaar vanuit de dierentuin.’

Daniël denkt diep na. ‘Misschien iemand die hier heel vaak komt? Iemand die tijd genoeg heeft om stiekem rond te snuffelen.’

‘Misschien,’ zegt Suzina. ‘We moeten hem vinden, of haar.’ Ze trekt een la open in het tafeltje en haalt er een schrijfblok uit. ‘Kom mee. We gaan de dader zoeken. En vinden!’

Eerst liggen ze op de loer bij de zwartvoetpinguïns. Bij de olifanten is meer publiek. Er staat een groepje oude mensen. Dat zijn vast geen boomklimmers. Een jongen en een meisje staan elkaar te zoenen, alsof ze al dagen niet hebben gegeten. Smerig, denkt Daniël. Maar geen jamterroristen.

De twee Aziatische olifanten Dinky en Winky

staan met hun slurf bladeren in hun mond te proppen. Ze hebben alle tijd van de wereld. Bertje, de verzorger van de olifanten, loopt rond met een kruiwagen vol poep.

‘Hoi, Bertje,’ roepen ze.

Bertje steekt zijn hand op.

‘Ah, de poep-opruimclub, hoop ik. Komen jullie een handje helpen?’ Hij leunt op zijn schep en kijkt hen zielig aan.

‘Dat komt mooi uit, arme ouwe Bertje heeft last van zijn rug.’

Suzina steekt haar tong uit. ‘Ja, poep!’

Bert schatert het uit en schept een nieuwe lading in de kruiwagen. Olifanten kunnen er wat van.

‘Heb jij misschien een verdachte persoon gezien, Bertje?’

‘Verdacht? Wat bedoel je, Suus?’

‘Nou, iemand met een jampot, iemand die boze plannen had of zo.’

Bertje krabt aan zijn kin. ‘Nee, vandaag geen jampotten gezien. Ook geen bozeplannenmakers,

het spijt me. Alleen maar normale bezoekers.’
‘Jammer,’ zegt Suzina.

Daniël gaat terug naar de Leeuwenkuil. Hij klimt in de hut en trekt het deurtje dicht. Zijn blik gaat ongelovig van links naar rechts. Het lijkt of er een sneeuwstorm heeft gewoed in de Leeuwenkuil.

Dat kan niet! denkt Daniël. Er is alleen maar meer troep bij gekomen. De vloer en de kussens zijn bezaaid met witte snippers. Alle laden van de kast zijn opengetrokken. Bovendien hangt er een vreemde geur. Het stinkt gewoon.

‘Net of het gestormd heeft hierbinnen,’ zegt Suzina, die achter hem de boomhut in klimt.

Daniël luistert niet. Hij raapt een handvol snippers op. ‘Mijn tekeningen! Helemaal kapotgescheurd! Wie is die stinkerd die...’

‘Getver, wat smerig!’ roept Suzina. Ze wijst. In de hoek ligt een vreemd, donker hoopje.

‘Dat... Dat is...’ stamelt Daniël.

‘Poep!’ roept Suzina. ‘Iemand heeft in onze Leeuwenkuil gepoept!’

Een paar uur later is de Leeuwenkuil weer helemaal schoon.

‘Het moet afgelopen zijn,’ zegt Suzina. ‘Ik wil nu echt weten welke stinkerd steeds in onze Leeuwenkuil inbreekt. Eén ding is nu wel duidelijk: die inbreker komt telkens terug. Onverwachts. Dus hij zal nog wel een keer komen.’

‘Wat moeten we doen?’ vraagt Daniël.

‘Ik heb een plan.’ Suzina steekt haar wijsvinger in de lucht. ‘Vannacht gaan wij in de Leeuwenkuil slapen. Misschien betrappen wij de inbreker dan.’

‘Dat vinden papa en mama nooit goed. Zeker niet als ze weten dat er een inbreker rondloopt.’

Een ijskoude glimlach verschijnt op Suzina’s gezicht. ‘Wie zegt dat zij het moeten weten? Wij nemen gewoon een flinke knuppel mee.’

‘Wakker worden, slaapkop!’ Suzina staat naast zijn bed. ‘Kom op, naar de Leeuwenkuil.’

Daniël kreunt. ‘Hoe laat is het?’

‘Halfelf. Papa en mama slapen al.’

Het liefst zou Daniël zich omdraaien en lekker verder slapen. Maar Suzina trekt het dekbed naar achteren. ‘Kom, aankleden, we gaan. Nu! In de gang liggen de wapens klaar.’

Zwaarbepakt sluipen ze door de tuin. Suzina heeft een tennisracket in haar ene hand, een fles water in haar andere. Daniël heeft zijn kleren snel aangetrokken over zijn pyjama. Hij is bewapend met een zware koekenpan. Ook sleept hij een slaapzak mee, die als een reuzenrups over de grond glijdt. In zijn achterzak zit een zaklantaarn. De hemel is vol sterren, de maan is helder en de bomen werpen lange schaduwen op de grond. De hele wereld slaapt, denkt Daniël. Wat een machtig avontuur om zo laat door het duister te sluipen. Hij is klaarwakker nu. De nacht is vol

met zachte geluiden. Wind jaagt bladeren omhoog. In de struiken en bomen ritselt het. De meeste diertuindieren slapen 's nachts, behalve...

In de verte klinkt gejang. *Woeeoeoe!*

Suzina blijft meteen staan. Daniël botst tegen haar op. Ze kijken. Links, rechts. Luisteren. 'De wolven,' fluistert Daniël. 'Ik hoor ze 's nachts heel vaak huilen. Eerst begint er een, daarna volgt de rest.'

Het gejang wordt luider. *Woeeoeoeoeoe!*

'Klinkt wel dichtbij,' zegt Suzina.

'Dat lijkt maar zo, Suus.'

Suzina kijkt om zich heen, alsof er elk moment een wolf uit de struiken kan sluipen. Maanlicht glanst in haar ogen. Haar adem komt in wolkjes uit haar mond, net als bij een stripfiguur. 'Zouden ze ontsnapt zijn?'

'Natuurlijk niet, doe niet zo dom. Het klinkt gewoon dichterbij omdat... omdat het nu nacht is.'

'Weet jij veel,' zegt Suzina. 'Misschien lopen ze 's nachts altijd los door het dierenpark, zonder dat iemand het weet! Misschien hebben ze een geheime uitgang in het hek van het Wolvenbos geknaagd.'

Meteen voert de wind een koor van

wolvenstemmen aan. *Woeeoeoeoeoeoeoe!*

Suzina springt

op. 'Kom, gauw naar de Leeuwenkuil. Rennen, Daniël!'

Vlaktbij klinkt opeens luid geklapper van vleugels.

Een schaduw stijgt op uit de bomen als een zwart spook en vliegt krijsend vlak over hun hoofden.

Oewoehoeoewoe!

‘Kom op, Suus,’ roept Daniël. Hijgend bereikt hij als eerste de boom, en trekt aan het touwtje.

Rrrrrrrrt, de touwladder bungelt voor zijn neus.

‘Wacht op mij, Daniël!’ Daniël is al op weg naar boven. Suzina klimt vlak achter hem aan. Opnieuw horen ze het krijsende geluid.

‘Sneller!’ roept Suzina. Daniël kijkt omhoog. Een schaduw fladdert langs de maan. Binnen twee tellen zit Daniël in de Leeuwenkuil. Even later valt Suzina hijgend naar binnen. Snel trekken ze het deurtje dicht.

Even later liggen ze veilig in de boomhut. In hun slaapzak, op de kussens. Nu is het stil. De wolven horen ze niet meer. Het gehuil is plotseling opgehouden. En die schaduw was natuurlijk

gewoon een uil. Maanlicht schijnt door het kleine raam.

Daniël hoort Suzina zachtjes snurken, alsof er niets aan de hand is. Zelf is hij niet van plan om te gaan slapen. Hij heeft de zaklantaarn binnen handbereik. De koekenpan ligt naast zijn slaapzak, klaar om elke inbreker een lichte hersenschudding te bezorgen.

Bons! Daniël schiet overeind, zijn vingers klemmen zich om de steel van de koekenpan. Zijn hart bonkt. Wat was dat?

‘Suus, wakker worden,’ fluistert hij. Hij pakt Suzina’s schouder beet en schudt haar door elkaar. ‘Wat? Wat is er?’ Suzina strijkt de haren uit haar slaperige ogen.

‘Dat geluid, Suus. Hoorde je dat?’

‘Wat? Welk geluid?’

‘Een harde bons. Buiten. Er is daar iemand.’

Suzina gaat rechtop zitten. ‘Ik hoor niets.’

‘Luister dan!’ Allebei houden ze hun adem in. Het is doodstil. Minuten gaan voorbij.

Schrrrkzrrrptzzzak. Iets schuurt over het dak. **Schrrrrapatrrrts.** Ze kijken elkaar aan.

Bons! Op het dak.

‘Zie je wel,’ fluistert Daniël. ‘Daar is iemand.’

Een schaduw glijdt langs het raampje. ‘Kijk dan!’

Suzina pakt het tennisracket beet en schroeft de dop van de fles water. ‘Laat maar komen. Nemen we hem eindelijk te grazen. Koekenpan klaar?’

Haar stem trilt, maar klinkt ook opgewonden. Alsof zij het wel spannend vindt.